

Lumturo Listy

Nezávislý zpravodaj 49. dívčího a 378. chlapeckého oddílu

8. února 2014, 8. vydání

Milí příznivci Lumtura,

od minulého vydání našeho občasníku už uplynul nějaký čas a konala se spousta zajímavých akcí.

V listopadu jsme se společně s oddílem Ignis vypravili do Olomouce na vědeckou konferenci, ze které jsme se ale omylem přesunuli o pár století zpět. Celý víkend jsme proto strávili snahou dostat se zpět do jednadvacátého století.

To se nám naštěstí povedlo, a tak jsme si mohli v rámci tradiční Hry po Praze zkusit, jaké je obchodování s akciemi na burze. Některé skupinky prokázaly značně vyvinuté ekonomické citění a dokázaly za odpoledne skoro zdvojnásobit počáteční vklad.

Třetí adventní víkend nás, jako každý prosinec, čekala nadílka. Vypravili jsme se do Bradavic a už samotná cesta na hrad byla opravdu dobrodružná. Od bradavického expresu nás čekala asi čtyřkilometrová cesta, která byla náročnější, než jsme si mysleli, protože jsme museli překonat bahnitě pole, do kterého až po kolena zapadla řada mladších kouzelníků. Nicméně za pomoci profesorů a prefektů nakonec všichni cestu zvládli a čekaly na nás vytopené komnaty Bradavic. V sobotu jsme se vydali na výlet a v barvách jednotlivých kolejí se utkali v mnohých soutěžích. Po slavnostní večeři každá kolej předvedla scénku a přišlo rozdávání dáreků, zpěv koled, uzobávání cukroví a vyhlášení vítěze školního poháru, kterým se stal Havraspár.

A to ještě není zdaleka vše, co se během posledních měsíců událo, čtěte dál!

Natálie Vydrová

Na žádné schůzce nesmí chybět

Před lety jsme do klubovny v Orlické pořídili polštáře a všichni se těšili na pohodlné sezení či ležení. Nyní slouží k něčemu úplně jinému.

Polštářová bitva! Již generace vlčat ji považují za nejlepší hru a ideálně by žádnou jinou nehrála. Proč tomu tak je, jsme se pokusili zjistit v následujícím interview.

Proč vás baví polštářová bitva?

„No prostě je to dobrý.“

„Konečně mám čas se vyřádit. Můžu se vyhejbat a tvrdit, že mě nikdo netrefil“

„Baví mě to, i když většinu ran dostávám.“

A je lepší rány rozdávat nebo se jim vyhýbat?

„Dostávat rány je zábava, ale pak jim to třikrát vrátím“

„Vyhejbat se je srandovnější, ale je to tak půl na půl.“

A jak se tváříte na to, když vedoucí před začátkem schůzky schovají polštáře?

„To je blbý no, ale když máme jinej podobnej nástroj, tak je to v pohodě.“

Čokoláda a hrací karty aneb schůzky světlušek

Vynález: čokoláda

Hrály jsme hru čokoláda.

Pravidla: Hází se kostkou dokola a když někomu padne šestka, tak si musí dotyčný nasadit rukavice, čepici a šálu a snaží se ukrojit a sníst vidličkou a nožem čokoládu.

Jí, dokud další nehodí šestku.

Schůzka mě bavila, protože jsme jedly čokoládu.

Michaela Buriánková

Na schůzce 15.1. 2014 jsme my všichni dělaly karty. Byla s námi Naty. Karty obsahovaly 32 karet. Poté, co jsme je vyrobily, jsme uklízely velkou místnost. Pak jsme se naučily a zahrály si hru Prší.

Klára Válková

S polštáři zapojují vlčata přístě

Kdo většinou vyhrává?

„Většina vyhrává, je jich totiž víc.“

A víte že, od příští schůzky už zmizí polštáře navždycky?

„Nééé, fůůůj“

Martin Benda

Ohlédnutí za rokem minulým

V září loňského roku obnovilo po třiceti pěti letech činnost pekařství v Nitranské. Příjímacím řízením prošlo pouhých devět zájemkyň. Jejich nezvykle zářné nadání vedlo podnik k rozkvětu. Ukázalo se jako ekonomicky výhodné nabrat dalších sil. Na základě požadavků obstála jedna uchazečka. Navzdory úsporným opatřením pekařky pečou dál, s cuminem, kurkumou, koriandrem, kardamomem, badyánem, bohužel bez šafránu.

Díky úspěšnému absolvování kurzu Saccharomyces se můžeme chlubit nejlepším kynutým těstem, a to hlavně pro bystrost našich pekařek a hlubokému pochopení buněčného cyklu. Naše Vánočka se tak ocitla i na stole Karla XVI. Gustava. Doufáme, že i v tomto roce budeme moci obohacovat všechny lidi dobré vůle a oslazovat srdce zahořklá.

Krásný nový rok přeje Pekařství v Nitranské!

Iva Greňová

Historický výzkum LGS pokračuje

Již od začátku října pracuje LGS na historickém výzkumu, který byl klubu přidělen poté, co prošel výběrovým řízením šejka, Burraka Ar-Rašída.

Slavný a bohatý šejk se zavázal k vyplacení bohaté odměny tomu, kdo podrobí vybrané pražské legendy důkladnému vědeckému bádání a zjistí, co je na nich pravdivé a co je vymyšlené a zkreslené. LGS se přihlásila zejména s vidinou finančního zisku, který poté pomůže financovat jiné

vědecké a objevitelské aktivity klubu.

Jako první byla klubu LGS k prozkoumání přidělena méně známá legenda o penězokazcích v jistém domě pod Petřínem. V legendě byly zmíněné tajné podzemní chodby, což historické experty z řad LGS zaujalo nejvíce. S nadějí, že tyto dosud neobjevené chodby dovedou klub ke zmíněnému domu, technici z řad LGS skenovali podzemí v okolí Petřína. Tato metoda se prokázala jako neúčinná, a tak se LGS uchýlila k archivům a dobovým záznamům. Dům byl nalezen, legenda se tedy ukázala jako pravdivá.

Burrak Ar-Rašid již zadal LGS další legendy, kterým se nyní klub usilovně věnuje.

Skauti

Silvestr na horách

Na Silvestra jsem měla asi dost podobné plány jako všichni ostatní, kteří nejsou na masové sešlosti. Byla jsem s kartografy v Josefově Dole, hráli jsme na harmoniku a na kytaru, zpívali, vyráběli křenové a česnekové pomazánky, plakali, připíjeli sektem, obdivovali prskavky, odhadovali, kolik naši sousedé z nejbližšího okolí museli utratit za tu rachejtlovou nádheru, sekali dříví do kamen, na kterých jsme si ohřívali vodu na mytí ve džberu, kreslili, chodili zvesela na běžky, ale protože

to byly asi čtyři kilometry do kopce, abychom je vůbec mohli nasadit, občas jsme vyjeli autem. A když jsme se vraceli z výletu, místo stěračů jsme měli na okýnku papírek s bojovkou. "Pokud chcete stěrače, zastavte se v chalupě č.p. 606/10. Tady není žádné parkoviště." Tak jsme se tam šli omluvit, pán byl milý, pravil, že je to vlastně příležitost k seznámení, a pak za námi ještě vyběhl, jestli stěrače umíme nasadit zpět a ať klidně zase zítra přijedeme parkovat, že už si stejně odhrabal parkovací stání.

Anna Polášková

The butterfly circus

Byť byly prosincové schůzky také zajímavé, nedají se srovnávat s jednou, která mi utkvěla v paměti. Na začátku byl prostý úkol. Deset osob se značným fyzickým, psychickým či morálním handicapem jsme měli seřadit dle našeho odporu vůči nim. Po tom následoval krátký, leč výstižný dvacetiminutový film s názvem Cirkus Butterfly. Příběh se točil okolo človíčka, kterého příroda při narození zapoměla obdařit končetinami. Ostatním byl jen pro smích, a proto zapomněl na veškerou naději. Do příběhu přichází cirkus Butterfly, který přijal tohoto mrzáka a dal mu naději, takže se nakonec naučil pohybovat na malém zárodku nohy. A vzchopil se natolik, že se z něj stal akrobat v cirkuse. Celý příběh provází paralela s životem motýla - jako housenka je ošklivý, když se ale prodere skrz kuklu, je z něj krásný motýl. Po filmu následovala diskuse, která se týkala obtíží (kukel) ze kterých, když s nimi budeme bojovat, může vzniknout něco velkého a třeba krásného (motýl).

Matouš Benda

Dějiny Lumtura v kostce - 2.díl

První tábor prvních lumturáků se konal roku 1982 na chalupě domovské TJ Spofa v krkonošském Modrém dole. Celotáborová hra nesla příznačný název Za pokladem a stala se tak první vlašťovkou v řadě tří desítek proslulých CTH na nejrůznější témata. Od září pak nový chlapecký oddíl rozjíždí svou činnost naplno tak, jak ji známe dodnes - družinové schůzky, vícedenní výpravy, koná se také první nadílka, v létě pak další tábor na chalupě u Pecáků na Onom světě (shodou okolností kousek od místa, kam jezdí odmala na chalupu autor těchto řádků...). Skutečný stanový tábor však Lumturo uspořádalo až v roce 1984 - v Čikváskách u Semil - a byl to tábor se vším všudy, na přivaly bahna vzpomínají pamětníci se slzou v oku dodnes... Na podzim 1985 přichází velká změna: v rámci Lumtura vzniká dívčí oddíl. V létě roku 1986 se koná první společný tábor - „Amazonky“ ovšem svá obydlí staví na jiném konci radičské louky než jejich mužské protějšky... avšak sblížování začíná...

Jan Synek

Little interview from Konstanz

Hey! As you know I have been to Konstanz in Germany since October. So it is perfect opportunity to made for our rag a short interview with my german friend. Here it is!

Q: So, what do you know about scouts and do you know any of them?

A: I was in a Scout Group when I was younger but only for a short time. It was interesting to be outside in nature. Actually I don't know any Scouts except Tera from Prague.

Q: And have you ever been to Prague or the Czech republic?

A: Yes, I was there in the end of April to visit Praha and to play a big Paintball Event. Praha is a beautiful old city with a lot to see. I liked it there because of a lot of possibilities what to do and the River which flows through the city.

Q: Do you know any people from Czech?

A: I had contact with Czech people on the Event I was.

Q: What do you think about Czechs?

A: Czech people are kind and helpful. Luckily most of them spoke English very well so it wasn't a problem to communicate. And of course Tera again. I know her from Konstanz, she is on Erasmus there.

Q: And last question - can you say something in Czech language?

A: Not really, only few words: ahoi, co, perníkovi tata, ano, dobre den/noc, dik.

Terezie Koláčková